

EL LLENGUATGE

El text i els textos

Sentim, sovint, que ens parlen del «texte». Del «texte» i dels «textes». Segurament com a reacció contra els qui diuen el «text» —pronunciant, és clar, la o final amb so de u—, i tenint en compte, encara que sigui d'una manera inconscient, que en català no és el «fauno», el «odo» i el «balandro», tal com diu molta gent, sinó el faune, el odo i el belandre, diuen el «texte» i els «textes» amb la convicció d'haver-la encertada. Però en aquest cas, certament, l'analogia no resulta vàlida. La forma correcta és **text**, i d'aquesta cal que ens servim. Text, que en plural fa **texte** o bé **textos**, com a forma més planera i fàcil de dir, i admesa per la normativa més estricta, malgrat que algú hi tingui res a objectar. Perquè si bé a ningú no li passa pel cap de posar en dubte la bondat de la forma **text**, si que n'hi ha que no vacil·len a mostrar-se reticents quan s'osen dir **textos**, imaginant, segurament, que **textos** deu ésser el plural de «text». Aquesta forma que ells han eliminat a base de substituir-la per «texte». Però cal que s'adonin que van errats. Així com trist, bosc i desfan, en el plural, triests o triestos, boscos o boscos, discs o discos, respectivament, text fa **texte**, o bé **textos**, amb la terminació os afegida a la forma del singular, però en cap cas **textos**.

El que més que acabem de dir sobre això ho hauríem de repetir sobre **context** i **pretext**. Les formes del singular, acaben en t, sense cap vocali de suport. Les formes del plural s'obtindran afegint-hi una s o bé la terminació os: **contextos** i **pretextos**.

ALBERT JANE